

ת"פ 21801/06/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד סוויטי, מוחמד טוויל

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ 21801-06-15

לפני כב' השופט רפי כרמל

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשמים

1. מוחמד סוויטי

ע"י ב"כ עוה"ד ארז בר צבי

2. מוחמד טוויל

ע"י ב"כ עוה"ד טרונישולי

הכרעת דין

בעניינו של נאשם 1

הנאשם מס' 1 (להלן: "הנאשם") מזוכה מעבירות הנשק לפי סעיף 144 (א) לחוק.

1. כנגד הנאשם והנאשם הנוסף הוגש כתב אישום המייחס להם קשירת קשר ביחד עם אחר לשדוד דירה בירושלים בו מתגוררת קשישה כבת 78, זאת בעקבות מידע קודם שהגיע אליהם בנוגע לרכוש המצוי בידה. נטען כי במסגרת הקשר תואם בין הנאשם והאחרים כי יגיעו אל הבית בשני כלי רכב, האחד שייך לאדם בשם טארק זארו והשני בבעלותו של אביו של הנאשם 2. נטען כי ביום 19/8/15, בשעות הבוקר, הגיעו הנאשם ואחרים אל רחוב ברל לוקר בירושלים. נאשם 1 נהג באחת המכוניות, כאשר עמו שלושה אחרים שזהותם אינה ידועה. נאשם 2 הגיע ברכב אחר ואתו נמצא טארק זארו. הנאשם נותר ברכב במגרש החניה. שלושת המעורבים שהיו ברכבו של הנאשם 1, יצאו מרכבו, כשהם לובשים וחולצות הנושאות לוגו של חברת בזק, כשהם מצוידים בכפפות, כיסוי ראש, תיקים, גז פלפל, לום, מברג, ואקדח ונגשו לדירה. באותה עת שהתה בדירה הקשישה עם מטפלת. השלושה נכנסו לבית כשהם רעולי פנים, אחד מהם פנה אל הקשישה ואמר לה שתהיה בשקט ושלא יפגע בה, אחר ניגש אל המטפלת, חסם את פיה באמצעות ידו עד שלא הצליחה לנשום והפיל אותה ארצה. בשלב מסוים, אחד מהשלושה התיז גז מדמיע לעבר עיניה, כאשר מעורב נוסף מכוון לעברה אקדח ומאיים עליה. נעשה חיפוש של רכוש בתוך הדירה, אחד מהשלושה משך שרשרת מעל צווארה של הקשישה, שלף טבעות מאצבעותיה, השלושה שברו אחד מהטלפונים הניידים ונותק לחצן המצוקה. בהמשך, שברו השלושה את דלת המחסן ומשם לקחו כספת. לפני שעזבו, הכניס אחד מהשלושה את המטפלת לחדר האמבטיה והורה לה להיות בשקט. השלושה עזבו את הבית עם הכספת, בה היו כ - 300,000 ₪ ותכשיטים בשווי של כ - 100,000 ₪, כשהם מותירים את הקשישה בבית ואת המטפלת נעולה בחדר האמבטיה. השלושה העמיסו את הרכוש הגנוב על הרכב

בו נהג הנאשם. נאשם 2 נהג ברכב השני כרכב "פוח ציר", עד הגיעם למחסום קלנדיה. לאחר מכן הנאשמים ואחרים פרצו את הכספת וחילקו את שללה. העבירות המיוחסות לנאשם בגין המעשים המתוארים לעיל הנן שוד מזוין בחבורה לפי סעיף 402 (ב) **לחוק העונשין, תשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**"), עבירות בנשק לפי סעיף 144(א) לחוק, כניסה למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק, כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק והיזק בזדון לפי סעיף 352 לחוק.

2. בתשובתו לכתב האישום, הכחיש הנאשם מעורבות באירוע או כי היה במקום האירוע והכחיש כי הכיר את נאשם 2.

כהערה, יצוין כי נאשם 2 הגיע להסדר עם המאשימה, הורשע על פי הודאתו בעבירה של סיוע לכניסה למקום מגורים ודינו נגזר.

3. הסנגור ויתר על העדת שורה של עדים, למעשה על מרבית העדים, שעיקרם שוטרים, וכן הקשישה- המתלוננת והמטפלת. אין מחלוקת על עצם התרחשותו של האירוע באופן שבו תואר כמפורט לעיל. כאמור, בשלב מתן התשובה לאישום, ואף בשלב תחילת הראיות, עמדת הנאשם הייתה העדר מעורבות וכן שהוא לא היה כלל במקום, כפי שטען בשעת חקירותיו במשטרה, עמדה ממנה חזר בשלב מאוחר יותר במהלך המשפט כפי שיבואר בהמשך. תיק המוצגים שהוגש בהסכמה כולל את הודעתה של בתה של המתלוננת אשר פרטה בהודעתה על הרכוש שהיה בבית והסיבות שהביאו את אמה לשמור סכום כסף כה גדול בביתה (רצון להימנע מתשלום עמלה לבנק), ובעיקר אודות שיפוצים שנעשו בדירת האם על ידי פועלים שונים, הודעה מבת נוספת של המתלוננת, גם אודות הכספים שהיו בכספת ועניינים נוספים, הודעתה של המטפלת אשר תיארה את השתלשלות האירועים שבתמצית פורטה לעיל, הודעה מאת שכנה ששמעה את זעקות המטפלת לאחר האירוע והודעת שכן נוסף שהעיד על כך שיום עובר לאירוע הגיעו לדירת המתלוננת שלושה בחורים לבושים בגדים בצבע כחול, כאשר לכולם אותו לוגו על החולצה. העד מסר את תיאורם. כן הוגשו הודעות הנאשם (נמסרו ארבע הודעות), מזכרים שערכו שוטרים ופלטי שיחות טלפון. כאמור, מאחר שהאירוע עצמו אינו שנוי במחלוקת, אין מקום וצורך להידרש בפירוט למוצגים הנוגעים בכך.

4. העד המרכזי, ולמעשה היחיד, מטעם המאשימה, הנו טארק זארו (משפטו מתנהל במקביל). לדבריו של טארק, במסגרת האירוע הוא דאג לארגן שני רכבים ובהתאם שני נהגים, על מנת שינהגו באותם רכבים. הנהגים היו שני הנאשמים בתיק זה. לדבריו הוא ביקש מהנאשם "לעשות לו טובה" ולהסיע אנשים. טארק היה ברכב השני ואילו הנאשם נהג ברכב האחר. הנאשם הגיע למקום המפגש עם השלושה ומשם המשיכו למקום האירוע. לדבריו, שני הנאשמים לא ידעו כי עומד להתרחש אירוע פלילי, הוא עצמו ידע שאמורה להתרחש גניבה, אולם האירוע שהתרחש היה אירוע של שוד: **"אני הלכתי על סמך שזה רק גניבה וחקרו אותי... על שוד ואני כל הזמן הייתי אומר שזה גניבה... ואני דיברתי על זה שאני הרסתי את החיים של שני הנהגים ואת האישה הזו שנגנב ממנה כסף בזה שאני עזרתי לבחורים שעשו את השוד והבאתי את הנהגים מבלי שידעו לאן הם הולכים ולמה הם הולכים"** (עמ' 21-22 לפרו'). טארק הבהיר כי ברכב בו הוא נסע היו שני אנשים: הוא והנהג (דהיינו נאשם 2). הסיבה שהוא היה זקוק לנהג הייתה כי אין לו רישיון נהיגה, ואילו ברכב השני נהג הנאשם, שהסיע את שלושת המעורבים שטארק ביקש להסיעם. לדבריו, הוא הכיר את הנאשם כחודש לפני האירוע הוא לא זכר לומר מתי בדיוק ביקש ממנו להסיע את שלושת המעורבים, והוא ביקש זאת מהנאשם כטובה. טארק ציין כי הופתע מאוד לאחר שהוברר שהיו בדירה שתי נשים, דבר זה נודע לו בדיעבד (עמ' 28 לפרו'). לדבריו בעדותו, לכל אורך חקירותיו, כאשר נשאל אם כל המעורבים ידעו שעומד

להתבצע שוד, השיב כי כוונתו הייתה "לשלושה ההם" והוסיף: "אבל החוקרים לא הבינו אותי". בין היתר אמר בעדותו: "אני רוצה באמת להעביר את התמונה איך שזה קרה בפועל. כשביקשתי מטוויל שייקח אותי, לא יודע על כלום, ושביקשתי מסוויטי לנהוג ולקחת את הבחורים לא יודע כלום. ואני דיברתי על זה... אני לא יודע מה הבחורים אמרו, אם אמרו לו (לנאשם 1, ר.כ.) שהולכים לגנוב או לעשות משהו. אני רק ביקשתי ממנו שייקח אותם ויחזור. הוא לא יודע כלום... אני זה שנסעתי לפניו... היה הסכם ביני לבין אחד שהיה איתם שאני אקח אותם עד נקודה מסויימת" (עמ' 30 לפרו'). טארק עומת עם כך שבחקירתו במשטרה אמר כי נאשם 1 קיבל כ - 45,000 עד 50,000 שקלים. בעדותו השיב כי העריך סכום זה. כשנשאל מדוע שולם כסף לנאשם, שכן הוא בסך הכל ביקש מהנאשם טובה, השיב: "זה הם הסבירו לו. הם דיברו אתו על משהו שישלמו לו... אני ביקשתי רק טובה. אני לא ביקשתי תמורה לזה... אם הם נתנו לו אני לא ראיתי אם נתנו או לא. רק אני הערכתי את הכסף בגלל שאני היה לי ניסיון, היו לי מקרים לפני" (עמ' 32 לפרו'). טארק אישר בעדותו כי שיקר בחקירתו במשטרה שם הכחיש את המיוחס לו. באשר לשלושה שביצעו את המעשה עצמו, אמר כי אחד החברים שלו קישר ביניהם, והוא ראה אותם לראשונה כשבועיים שלושה לפני המקרה. הם אמרו לו: "יש גניבה יש כסף אנחנו הולכים להביא את הכסף. תיקח אותנו תסדר לנו רכבים ותחזיר אותנו בחזרה ואנחנו נשלם לך..." (עמ' 34 לפרו'). מדובר בשלושה אנשים שהם תושבי שטחים. טארק הבהיר כי היה נחוץ רכב נוסף מאחר שהוא היה אמור לנסוע לפניהם (עמ' 36 לפרו'). לדבריו הוא סיפר למדובר בשעת חקירתו שקיבל סכום כסף גבוה ממה שקיבל בפועל, זאת על מנת שלא ייווצר רושם: "ששלושה רימו את הבן של משפחת זארו... זה פאדיחה, זה בושע שעושה לי בחברה שלי. שמישהו יגנוב לא ייתן לי כסף ושאני לפני המכרים שלי אפשר לרמות אותו ואהבל. זה לא כבוד בשבילי" (עמ' 39 לפרו'). טארק אמר שוב ושוב שהחל לשתף פעולה לאחר שהבין שהרס את חייהם של הנהגים ושל הקשישה והמטפלת. עמד על כך שביקש מהנאשם שיסיע את שלושת האנשים כטובה, מאחר שלו עצמו אין רישיון נהיגה. באשר למפגש הנאשם עם שלושת המעורבים, אמר טארק כי ביקש מהנאשם להמתין לשלושה ברחוב הראשי בבית חנינה סמוך לחנות ירקות בשם גן עדן, לשם הגיעו השלושה. הנאשם כלל לא ידע שמדובר בתושבי שטחים כשפגש בהם. לאחר שהשלושה נכנסו לרכבו של הנאשם, חבר הנאשם לטארק שהיה בשכונת שייך ג'ארח ונהג לפניו, ואז הנאשם נסע בעקבותיו. לשאלה כיצד ידע להיכן להגיע, השיב: "אני לקחתי אותם לנקודה המבוקשת לפני האירוע ביום. אני לקחתי מונית והלכתי לנקודה שהם רוצים אותה... היה שם תחנת דלק והיה צומת שנקרא ברץ, ביקשו שאני אקח אותם לשם ואחרי כן הם ידעו איך להגיע לשם" (עמ' 51 לפרו'). כשהגיעו לתחנת הדלק, השלושה ידעו כיצד להגיע לאותו בית והם הובילו לשם. במהלך עדותו של טארק הוצג לפניו הסרטון ממגרש החניה הסמוך לבית בו התרחש האירוע, והוא זיהה את המעורבים ואת מיקומם (הדיסקים הוגשו כראיה). בסיום עדותו של טארק ניתנה החלטה לפיה ההודעות עימן עומת התקבלו במסגרת סעיף 10 א' לפקודת הראיות.

5. בשלב זה ייאמר כי בעיצומה של עדותו של טארק זארו, שינה הנאשם את תשובתו לכתב האישום, הודה שהוא נהג ברכב מסוג פורד שנזכר בכתב האישום במועד שנזכר בכתב האישום והוא הסיע את שלושת המעורבים האחרים, כל זאת לפי בקשתו של טארק. נטען כי הנאשם לא ידע את מטרת הנסיעה, ורק לאחר מטרת הנסיעה הוא הבין שהאנשים אותם הסיע ביצוע גניבה. לא ידע כי ביצעו שוד ולא ידע כי יש להם אמצעים לעשות כן. הוא גם לא הכיר את שלושת האנשים.

הנאשם

6. הנאשם, בעדותו בבית המשפט, נשאל מדוע הכחיש בחקירתו במשטרה כל ידיעה או מעורבות באירוע. הנאשם

הסביר כי האשימו אותו בשוד מזוין, מעשה שהוא לא היה מעורב בו, ומטעם זה שיקר גם לגבי עצם נהיגתו: "כי אני פחדתי מאשימים אותי בשוד מזוין, החוקר אומר לי אתה לך מעצר עד 10 שנים על דבר שאני לא עשיתי... הבן אדם ביקש ממני לעשות טובה ועשיתי... ביקש ממני לנהוג ברכב שלו כי הוא בן אדם שאין לו רישיון... נהגתי ברכב אמר לי אני יוצא מהמחסום אתה נוסע אחריי נסעתי אחריו. הגענו לבית חנינא אמר לי תיקח את הבחורים ותמשיך אחריי, עלו באוטו שלושה בחורים והמשכנו לנסוע עד שהגענו למקום שאומרים שקרה שם משהו וחיכיתי באוטו. לא יצאתי. יצאו הבחורים אחרי 10 דקות 12 דקה הם חוזרים... וחזרנו את הדרך בחזרה שנסענו. איך שהגענו לקלנדיה, לי נתנו לי 500 שקל וסיימתי את הסיפור איתם והלכתי" (עמ' 99 לפרו'). לדבריו הוא מכיר את טארק זארו זמן קצר. טארק ביקש ממנו לנהוג ברכב יום לפני האירוע. בחקירתו הנגדית עומת עם כך שבחקירתו במשטרה הכחיש כלל כי הכיר את טארק זארו. הנאשם השיב כי פגש בטארק זארו פעמים ספורות בכפר, היכרותם הייתה שטחית: "רואה את הבן אדם עומד כל הזמן איפה שהמכולת". הנאשם עמד על כך כי שיקר גם בעניינים צדדיים, מאחר שלא רצה: "שיפילו אותי בתיק שלא שייך אליי". בשל חתך באצבע, הוא היה בחופשה מעבודתו במכון לשטיפת מכוניות בשם אמיר בעיר ראשון לציון. עובר לעדותו עבד בשטיפת רכבים. במהלך עבודתו נחתכה אחת מאצבעותיו, ועל כן יכול היה להיענות לבקשתו של טארק. לדבריו יש בידיו מסמכים רפואיים בנוגע לטיפול באותו חתך. במכון עבד בערך כחודש, וקיבל חופשת מחלה מבית החולים לעשרה ימים (בית החולים וולפסון). עוד הוסיף כי כאשר נחתך בשעת העבודה, מעסיקיו הזעיקו אמבולנס שלקח אותו לטיפול רפואי. באשר להסעת שלושת המעורבים העיד הנאשם כי הגיע לבית חנינא, שם עלו שלושה בחורים לרכב והוא נסע בעקבות טארק זארו עד הגיעם למקום האירוע. גם לפני הנאשם הוצגו בשעת עדותו סרטונים ממגרש החנייה. הנאשם זיהה את שלושת המעורבים אותם הסיע, שבשובם נכנסו למכונית בה נהג הנאשם, ועובר לכך הכניסו תיקים לתא המטען. לדבריו הנאשם הוא לא ידע מדוע השלושה פתחו את תא המטען, הוא לא שם לב האם יש להם רכוש או ציוד, הוא לא שם לב ללבושם של השלושה ולמעשה הוא אף לא דיבר איתם. גם במהלך הנסיעה חזרה הוא לא דיבר עם השלושה. כששילמו לו 500 שקל אמרו לו: "קח בבקשה זה שלך, תודה רבה" (עמ' 135 לפרו'). כאמור, הסברו של הנאשם לכך שהכחיש אף את עובדת נהיגתו ברכב, נבעה מכך שנטען כלפיו שהיה מעורב בעבירת שוד. על כן, נשאל מדוע בתשובתו לכתב האישום בבית המשפט עדיין דבק בהכחשתו כי היה במקום האירוע, תשובתו לכך הייתה: "כי הייתי מפחד היינו בהתחלת ההליך ולא ידעתי מה יקרה... אני לא יודע מה הולך במשפטים... הנה הגיע הזמן ודיברתי את האמת" (עמ' 136 לפרו').

סיכומי המאשימה

7. המאשימה נסמכה בסיכומיה בעיקר על דבריו של טארק זארו בחקירותיו במשטרה. כאמור לעיל, שתיים מהודעותיו של טארק זארו הוגשו במסגרת סעיף 10 א' לפקודת הראיות נוכח כך שבשעת עדותו בבית המשפט הוא אמר, בנקודות מסוימות, דברים שונים בתכלית. ההודעה האחת הנה מיום 31/5/15 (הודעה שמצורף לה תמלול ודיסק). סימנה מב/4, והודעה מיום 1/6/15 (המתומללת אף היא), סומנה מב/3. נטען כי טארק, בעדותו בבית המשפט, ביקש להוציא דברים מהקשרם. מדבריו של טארק במשטרה עולה כי מצבו של הנאשם שונה ממצבו של נאשם 2, שכן, מדבריו של טארק, ניתן ללמוד על ידיעה סובייקטיבית של הנאשם לכך שעומד להתרחש שוד. עוד נטען, כהערה, שלא ניתן ללמוד מההסדר אליו הגיעה המאשימה עם נאשם 2. לכל הסדר קיימים שיקולים אחרים. ב"כ המאשימה נסמך על אמירות העולות משתי ההודעות באמרות שמסר טארק (עמ' 3 בהודעה מיום 1/6/15 ובעמ' 17 בהודעה מיום 31/5/15). לדברים שנאמרו שם ולמשמעותם, תבוא התייחסות בהמשך. נטען כי גרסתו של הנאשם אינה סבירה. באשר לחיזוק הנדרש, לאור הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות וכן לאור כך שטארק הנו שותף לדבר עבירה, טענה

המאשימה כי לא רק שקיים חיזוק, אלא אף קיים סיוע בדמות שקרים מהותיים של הנאשם. בענייננו מדובר בשקר לגבי הנוכחות בשלבים שונים של האירוע כמפורט לעיל. נטען כי אם הנאשם טען שהיה במקום אחר, ולפתע פתאום, במהלך שמיעת עדותו של טארק, הוא משנה את גרסתו לאור אותה עדות, יש לכך משמעות גדולה לחובת הנאשם. שקר נוסף הנו בעניין התמורה שקיבל הנאשם, זאת לפי עדותו של זארו. לנאשם אין הסבר משכנע מדוע כבש את גרסתו. נטען כי אותו שוטר שאיים עליו, לא זומן למתן עדות. נטען כי הנאשם דבק בגרסתו השקרית גם בתשובתו לכתב האישום. בנוסף, הפנתה המאשימה לכך שהנאשם ראה את שלושת המעורבים חוזרים לרכב עם תיקים והוא נמנע מלשאל אותם מה יש באותם התיקים. לסיכום נטען כי לנאשם הייתה ידיעה סובייקטיבית לעניין עבירת השוד (לא מכוח העובדה שהנאשם ידע כי עומדת להתקיים התפרצות לדירה שניתן לצפות באופן סביר שתוביל לשוד). לעניין העבירות בנשק, באה הפנייה להודעתה של המטפלת, ולגבי יתר העבירות המופיעות בכתב האישום, נטען כי הייתה לנאשם ידיעה סובייקטיבית, אם לא באלמנט התכנון, לפחות במובן שכך "יכול שיקרה".

סיכומי הנאשם

8. ב"כ הנאשם התמקד במסגרת הסיכומים בשאלה המרכזית הטעונה הכרעה והנה שאלת מודעותו של הנאשם לעומד להתרחש. לא הייתה מחלוקת באשר לכך שהנאשם נהג באחד מהרכבים אשר הסיע ושימש את שלושת המעורבים שביצעו את המעשים המפורטים בכתב האישום. הודגש כי הנאשם עצמו לא נכנס לדירה עצמה (והעבירות מיוחסות לו מכוח ביצוע בצוותא). נטען כי הנאשם הגיע למקום והסיע את המעורבים כטובה לחברו טארק זארו. טארק זארו בעדותו תמך בגרסה זו ואישר אותה. נטען כי טארק זארו דבק, לאורך כל עדותו, בגרסה לפיה הוא אך ביקש טובה מהנאשם מבלי לשתף אותו בפרט כלשהו. הנאשם אף לא ידע כיצד להגיע למקום האירוע, אלא נסע בעקבותיו של טארק זארו. נטען כי מצבו של הנאשם לא יכול להיות שונה מבחינת מודעותו מאשר זה של הנאשם 2, עמו הגיעה המדינה להסדר, מה עוד שנאשם 2 נהג ברכב המוביל וישב לצד טארק זארו, שניצח על האירועים. נטען כי לא ניתן לקבל את גרסתו של נאשם 2, ולדחות אותה גרסה שמעלה נאשם 1, כאשר מדובר על אותן נסיבות. נטען כי המאשימה נסמכת על כך שזארו אמר בהודעותיו במשטרה כי נאשם 2 הוא זה שלא ידע על העומד להתרחש. אולם, לטענת הסנגור, לא ניתן להסתמך על אמירה נגטיבית בנוגע לנאשם 2, ולהשליך ממנה על הנאשם באופן פוזיטיבי. לא ניתן להקיש ממשפט זה ולומר שמשמעות הדבר שהנאשם היה מודע לאירוע. נטען כי אם תיוחס לנאשם עצימת עיניים, הרי המרב שניתן לייחס לנאשם הנו סיוע לגניבה. הסנגור התייחס לעדותו של הנאשם במשטרה, שם, כאמור, הכחיש הנאשם את המיוחס לו ובאה חזרה על ההסברים שמסר הנאשם אודות הפחד מריצוי עשר שנות מאסר בגין שוד מזוין, כפי שהטיח בו אחד השוטרים בחקירה, ועל כן, באופן אנושי, ביקש להרחיק עצמו כליל. באשר לסך של 500 שקלים שהנאשם אינו מכחיש שנמסרו לו, אמר הסנגור כי הנאשם לא ציפה לתשלום כסף כלשהו, אולם משהוצע לו תשלום, הוא לא סירב וקיבל הסכום שניתן לו לידיו. נטען עוד כי לא ניתן להשלים חסר ראייתי באמצעות שקרי הנאשם בחקירתו.

דין ומסקנות

9. בהודעת טארק זארו, מיום 31/5/15, נאמר (עמ' 17-18 לתמליל) כלהלן: טארק אומר כי אמר לנאשם לבוא עמו בערב שקדם לאירוע מאחר ש"צריך רכב לפנינו". לשאלה: "הוא ידע מה קרה בדיוק", השיב: "בדיוק? לא". על כן נשאל: "אלא מה הוא ידע", וטארק משיב: "הוא ידע שהגניבה היא רגילה, אני גם אותו הדבר, אנחנו יודעים שזה... אבל... לא הבעיה הזאת שהולכת לקרות יעני שימצאו מישהו בבית חוץ מהאישה הזאת",

שאלה: "מה זאת אומרת?" תשובה: "כלומר שאין מישהו חוץ מהאישה בבית... הבחורים חשבו שרק הזקנה בבית כי הם יודעים את הכל לגבי העניין" (בהמשך מוסבר כי חבר של אותם שלושה עבד עבור בעל הבית). עוד אומר טארק באותה אמרה כי לא נאמר לו כמה כסף יקבל אלא "מה שיצא מהם... טיפ טוב יעני". עוד הוסיף כי השלושה שילמו לנאשם 2 מאחר שהביא רכב והיו מרוצים ממנו. כלומר, בדברים אלה מציב טארק עצמו באותה סירה עם הנאשם. שניהם ידעו כי מדובר בגניבה "רגילה" ולא צפו לאדם נוסף פרט ל"זקנה". באמרה מיום 1/6/15 (מב/3) (עמ' 3 לתמליל), נשאל טארק: "כולם היו יודעים שיהיה שוד שמה במקום, לפני שהשוד עצמו התרחש?" וטארק משיב: "כולם היו יודעים שיהיה שוד, אבל מוחמד טוויל (נאשם 2, ר.כ.) בכללי אני לא יודע איך ידע שישנו שוד או לא. יענו כך שיצאה ממני מילה בכך שישנם אנשים בבית או שלא יצאה? אני שכחתי. את האמת אני שכחתי אבל כולנו, השאר יודעים שיש אנשים בבית". שאלה: "מה שאני מבין ממך שכולם הם יודעים בכך ששמה יתרחש שוד רק לגבי מוחמד טוויל, אתה לא בטוח, נכון?" תשובה: "נכון".

הנה כי כן, טארק זארו יוצר הפרדה בין הנאשם 2 ולבין כל יתר המעורבים באשר לידיעתם, ובאמרה זו, יושם אל לב, הוא מדבר על שוד, "כולם יודעים שבכך יהיה שוד". רק לגבי שאלת מודעות נאשם 2 לעובדה זו הוא מציב סימן שאלה. טארק זארו, בחקירתו ידע, כאמור, להבחין היטב בין "גניבה" לבין "שוד" וכאן דבריו נסבים על שוד שכן "כולם" ידעו שיהיו אנשים בבית.

באשר לדבריו של טארק זרו, בשתי החקירות כמפורט לעל, יש להעדיף דבריו שנאמרו בחקירותיו על פני עדותו בבית המשפט. הדברים שמסר בחקירותיו הנם ברורים, פשוטים, מהתיעוד עולה כי נאמרו ללא לחץ חקירתי, כאשר ביקש להחריג מעורב לגבי ידיעה או אי ידיעת התוכנית העבריינית, ידע לעשות כן באופן ברור וצלול. מנגד, ניכר היה כי בעדותו בבית המשפט, ביקש ל"עגל פינות" בנוגע עם ידיעתו שלו וכן של הנאשם, לגבי העיד, וניסה ככל יכולתו להרחיק עצמו ואת הנאשם מידיעה: את עצמו מכך שהיה מודע לביצוע שוד ואת הנאשם מידיעה על עבירה אפשרית כלשהי. לא ניתן לקבל ההסברים שביקש טארק זארו ליתן לדבריו במשטרה שכן, כאמור, הוא ידע בעת חקירתו במשטרה להתנסח היטב, דיין בדבריו, ולא ניתן לקבל הסבריו לפיהם חוקריו לא הבינו אותו.

לאמור לעיל יש להוסיף כי הנאשם כבש גרסת עד לשלב בו טארק זאבו היה מצוי עמוק בתוך מתן עדותו בבית המשפט (ראה עמ' 44 לפרוטוקול), הסברו כי הכחיש ושיקר לאורך כל חקירותיו במשטרה, מאחר שחש מהעונש לו הוא צפוי כפי שנאמר לו על ידי אחד השוטרים, אינו מתיישב עם דבקות באותה גישה עד לעיצומה של שמיעת הראיות, ואף בתשובתו לכתב האישום, מקום בו לא איום, החזיק בהכחשתו.

מדבריו של הנאשם עולה כי קיבל 500 שקל ומדברי טארק עולה כי הנאשם קיבל סכומים גדולים בהרבה. גם אם גרסתו של הנאשם הנה כי היה בחופשה מחלה (טענה שלא נסתרה יש לומר) הנה נכונה, ועל כן יכול היה "לעשות טובה" לטארק, שהוא בעצם אינו ידידו ואינו חברו, אלא אדם שפגש פעמים מועטות באקראי, הרי עצם ירידתם של שלושת המעורבים, מהמכונת בה נהג, ההמתנה עם טארק זארו, שובם של השלושה עם תיק גדוש, הכנסתו באופן טבעי לתא המטען (כפי שרואים בסרטון), כאשר כל העת הנאשם יושב בכיסא הנהג, אינה תומכת בגרסתו בדבר אי ידיעה ואי הבנה של מה שראו עיניו.

המסקנה הנה כי הנאשם היה מודע לאמור להתבצע, דהיינו עבירת שוד (להבדיל מגניבה).

חיזוק לעדות טארק זארו

10. אמרתו של טארק זארו, שניתנה בעת חקירתו, התקבלה כראיה במסגרת הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971. זארו העיד במהלך המשפט, אין חולק על מתן האמרה ועדותו שונה, כפי שפורט לעיל, מאמירתו בפרט מהותי. יחד עם זאת, לשם הרשעה הנסמכת על אמרה כזו, יש צורך ב"דבר לחיזוקה" כאמור בהוראת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. מאחר שטארק זארו והנאשם היו שותפים לעבירה, הדרישה לקיום "דבר לחיזוקה" קמה גם מהוראת סעיף 54 א(א) לפקודה. בעיקרון, גרסת שותף צריכה להיבחן בזהירות ובקפדנות. בענין דידן, בחקירתו במשטרה סיבך טארק זארו את הנאשם ואת עצמו באותה מידה, ובשעת עדותו בבית המשפט ביקש לעמעם את דבריו ליטול מהם את העוקץ, גם בנוגע אליו עצמו ובעיקר בנוגע עם הנאשם. טארק זארו בוודאי לא ביקש להזיק לנאשם או לפגוע בו. הדרישה לדבר לחיזוק, בענייננו, באה משני מקורות שונים, לכל אחד מהם ראציונל אחר (ראה ע"פ 2879/14). יוער כי נקבע שהעובדה לפיה החיזוק נדרש משני מקורות בדין אינה "מעלה אותה כיתה", מבחינה איכותית פורמאלית, עד כדי דרישת סיוע, אך החיזוק חייב להיות ממשי ומשמעותי ו"תואם את מבנה התיק הקונקרטי" (ע"פ 2879/14 הנ"ל). יש צורך בקיום קשרי גומלין בין הראיה העיקרית לראיית החיזוק ולשים לב לאיכות החיזוק. נקבע בפסיקה כי "דבר חיזוק" נועד להצביע על אמינות העדות. דבר החיזוק מהווה "ראיה מאמתת" שאינה מגיעה לרף הסיוע "כראיה מסבכת" המתייחסת לסוגיה השנייה במחלוקת. "החיזוק אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעמדם לפני עצמם, הם דברים אמינים. על כן, אין הכרח שפניו של החיזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם לבין העד - השותף לעבירה" (ראה ע"פ 2879/14 והאסמכתאות שם, פסקה 2). בענייננו, קם ה"דבר לחיזוק" משני מקורות: האחד - שיקרי הנאשם והשני - התנהגותו וחלקו באירועים. באשר לשיקרי נאשם, נקבע כי יש בכוחם כדי לספק את הדרישה ל"דבר מה נוסף" (ראה, למשל, רע"פ 4142/04). הנאשם שיקר לכל אורך חקירתו במשטרה. הנאשם מסר ארבע הודעות: שתיים ביום 31/5/15, אחת מיום 3/6/15 והאחרונה מיום 7/6/16 (ראה חלקו הראשון של קלסר המוצגים). במהלך כל החקירות, הכחיש הנאשם כל מעורבות באירוע, הרחיק עצמו מנהיגה ברכב במועד הרלבנטי, הכחיש כי קיבל דבר מה בגין חלקו בשוד ואף הכחיש היכרות עם טארק זארו. כאשר נשאל (בחקירתו השנייה, גיליון מס' 6), האם הוא מכיר אדם בשם זה, השיב הנאשם: "אולי בפנים". לאחר מכן הוצגה לפניו תמונתו של טארק זארו תשובתו הייתה "אולי מכיר אותו". לשאלה מתי ראה אותו לאחרונה, השיב כי אינו זוכר, ובהמשך אותה חקירה, ארוכה יש לומר, הכחיש כל ידיעה או מעורבות באירוע. בחקירתו השלישית שתק ובחקירתו הרביעית עמד בהכחשתו, אמר כי אולי הוא מכיר את טארק זארו בפנים ולא ידע ליתן הסבר כיצד התקיימו שיחות בינו, לבין נאשם 2, ולבין טארק זארו, ביום האירוע, הכחיש כי דיבר איתם ולא ידע להסביר כיצד המכשיר הנייד שלו אוכן במקום האירוע. כל שעלה בידו להשיב היה "אולי מישהו דיבר בטלפון שלי". בהמשך המשיך להכחיש, אף שעומת עם פרטים כגון נהיגה בסוג הרכב הרלבנטי, ועמד על כך כי אינו יודע היכן היה ביום האירוע. כאמור, הסברו של הנאשם לעמדה כה גורפת הייתה כי פחד מעונש מאסר בין עשר שנים שציפה לו, על פי דברי אחד השוטרים. לכן, ולא בכדי, נשאל בחקירתו הנגדית מדוע בתשובתו לכתב האישום דבק בגרסה שקרית, לפחות בכל הנוגע למעשים בהם הודה בעדותו בבית המשפט. לכך לא באה תשובה מספקת. הנה כי כן, הנאשם שיקר במהלך כל חקירותיו במשטרה, הרחיק עצמו מהמעשים, מהמעורבים, ומכל פרט, לרבות מפרטי שיחות או איכון המכשיר הנייד. מדובר בשקרי נאשם שאינם בנקודה של מה בכך אלא בשקרים מהותיים היורדים לשורשו של עניין, והסברו בעניין זה, במהלך עדותו, לא שידר אמינות ורצינות. הנדבך השני הנו מעשי הנאשם: הנאשם, כפי שהודה במהלך עדותו, נהג באחד משני הרכבים, הוביל את שלושת המעורבים, שהוציאו אל הפועל את המעשים, מבית חנינה ועד לרחוב ברל לוקר במרכז ירושלים. לאחר שירדו מרכבו, המתין דקות ארוכות במקום עד לשובם והעמסת תיק לתא המטען ונסיעה ישירה למחסום, כל זאת כאשר ביחד עמו, ברכב נפרד, נוסעים טארק זארו ונאשם 2, שממתינים עמו במגרש החניה. נסיבות אלו לבדן ומבלי לקושרן לאירועים שהתרחשו בדירה עצמה, היו אמורות לעורר בקרבו צלצול פעמונים רועם, זאת אם

אכן היה חף ותמים כדבריו, והיו גורמות לו לעשות מעשה: לעזוב, למחות, להתנגד, ולא להמתין, להסיע המעורבים חזרה ולקבל בסופו של דבר סכום כסף. שיקרי הנאשם והתנהגותו מהווים בענייננו משום הצבעה על כך שדבריו של טארק זרו במשטרה, שהתקבלו כראיה קבילה במהלך עדותו בבית המשפט, הנם אמינים ונכונים.

11. המסקנות לעיל מוליכות לכך שיש להרשיע הנאשם בעבירות שוד מזויין בחבורה, לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין. בעניין זה פעל הנאשם כמבצע בצוותא. הנאשם היה מודע לכך שהשלושה עומדים להיכנס לדירה בה מתגוררת אישה קשישה ולגנוב את רכושה תוך הכנעת רצונה. מכאן, הנאשם מורשע, בנוסף, מאותם טעמים, בעבירת כניסה למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק, עבירת כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק ועבירת היזק בזדון לפי סעיף 352 רישא לחוק. אלו עבירות אשר קיים ביניהן לבין עבירת השוד קשר וזיקה וניתן היה לצפתן מראש. מדברי טארק זארו עולה כי הנאשם היה מודע לאמור להתרחש, בוודאי לעבירת השוד, וניתן היה לצפות, באורח סביר את שרשרת האירועים שהולידו את יתר העבירות. באשר לעבירות הנשק. לא באה ראיה לכך שהנאשם היה מודע לקיומו של אקדח ולשימוש שייעשה בו וכי דובר על שימוש באקדח ולו ככלי לאיומים. מבחינת הנאשם מדובר בסטייה מהתוכנית העבריינית שהוא לא צפה ולא יכול היה לצפות. על כן, יש לזכותו מעבירה זו (ראה ע"פ 1632-95 משה דהן נגד מדינת ישראל, פ"ד נ"ה(4) 501).

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ו, 05 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם 1 והנאשם 1 בעצמו

רפי כרמל, שופט